723/05

Den 17. maj 2005 blev i sag nr. 63.959:

XXXXXXXXXX
XXXXXXXXXX
XXXXXXXXXX
XXXXXXXXXX

mod

ACE Insurance S.A.-N.V.
Postboks 1009
1006 København K

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har "Income-Protection"-forsikring i ACE Insurance S.A.-N.V., klager ved sin advokat over selskabets afvisning af at anerkende de psykiske følger efter to overgreb som dækningsberettigende.

Selskabet har ved sin advokat afvist at yde erstatning med henvisning til, dels at kravet er forældet, dels at den anmeldte psykiske skade ikke er omfattet af forsikringen.

Det fremgår af sagen, at klageren, der er født i 1941 og har været lærer, den 1/11 1999 blev udsat for et voldeligt overgreb fra en elev. Klageren blev slået i hovedet, på højre arm og i ribbenene, og var efter overfaldet sygemeldt nogle uger.

Skaden blev anmeldt til det indklagede selskab ved skadeanmeldelse dateret 25/11 1999.

Den 13/9 2000 blev klageren udsat for trusler om anvendelse af vold af samme karakter, som var foregået under første episode. Klageren blev herefter varigt sygemeldt og opsagt fra sin stilling ved udgangen af oktober 2001 og han fik senere tilkendt førtidspension.

Af erklæring dateret 15/3 2002 fra speciallæge i psykiatri H.J.S. fremgår:

"**Konklusion**

[Klageren] er en 60-årig mand, der tidligere har været psykisk rask og en kompetent og handlekraftig lærer for adfærdsvanskelige elever indtil han den 1. november 1999 blev udsat for et voldeligt overfald af en elev. Han reagerede umiddelbart med depressive og anxiøse symptomer, men kom i arbejde efter nogle uger igen. Nogle måneder senere blev traumet reaktiveret af en anden elev, der truede med at gøre som den første. Dette førte til genopblussen af symptomerne, som har persisteret siden. Der har været tale om symptomer på F43.1 Posttraumatisk belastningsreaktion (Reactio tarda e traumate gravi) i form af ubehag ved situationer, der minder om traumet, undgåelsesadfærd, søvnbesvær og koncentrationsbesvær. Dette har efterhånden ført til en kronificering af tilstanden i form af social isolationstendes, tomheds- eller håbløshedsfølelse, kronisk anspændthed og fremmedgjorthed, hvilket er i overensstemmelse med kriterierne for F62.0 Personlighedsændring efter katastrofeoplevelse (Mutatio personalitatis persistens post trauma catastrophieum). Tilstande må tilskrives at være en følge af de traumatiske hændelser den 1. november 1999."

Skaden blev anmeldt som arbejdsulykke. Arbejdsskadestyrelsen traf den 23/5 2002 afgørelse vedrørende méngrad. Efter modtagelsen af denne afgørelse skrev det indklagede selskab den 19/6 2002 til klageren:

"Hermed bekræfter vi modtagelsen af Arbejdsskadestyrelsens afgørelse vedrørende Deres méngrad.

Idet Deres forsikring i selskabet dækker ved tab af erhvervsevne vil De ikke modtage erstatning for Deres méngrad.

Vi afventer ASK afgørelsen vedrørende et eventuelt tab af erhvervsevnen."

Arbejdsskadestyrelsen har i afgørelse dateret 21/10 2002 vurderet klagerens tab af erhvervsevne til 65 %.

Selskabet advokat meddelte herefter i skrivelse af 25/11 2002 til klageren afslag med følgende begrundelse:

"Det er min opfattelse, at selve det fysiske overfald er omfattet af ulykkesdefinitionen. Overfaldet, der efter det oplyste, medførte mindrevarig mén (tennisalbue), men den væsentligste skade er den psykiske skade. Den psykiske skade er ikke en følge af beskadigelse af hjernen. Det konstaterede erhvervsevnetab er således ikke en følge af legemsbeskadigelse, men må snarere kvalificeres som værende en psykisk reaktion på den truende og voldelige opførsel. Den udløsende faktor ved erhvervsevnetabet er således ikke en legemsbeskadigelse, men derimod en psykisk beskadigelse.

Som følge heraf er det konstaterede erhvervsevnetab ikke dækket af den tegnede forsikring.

I den forbindelse skal det endvidere fremhæves, at De efter det fysiske overfald den 1. november 1999 var i stand til at genoptage Deres arbejde ca. 7 uger senere, og der synes ikke i materialet at foreligge støtte for, at De efter arbejdets genoptagelse ikke var fuldt arbejdsdygtig. Den hændelse der udløser det konkrete erhvervsevnetab, indtræder den 26. september 2000, hvor De blev udsat for verbale trusler uden fysisk voldsanvendelse. Disse trusler kan hvor ubehagelige de end måtte være - ikke kvalificeres som værende en legemsbeskadigelse og følgelig ikke omfattet af den forsikringsretlige definition af en ulykke. Også af denne grund afvises forsikringsdækning."

Den 15/4 2004 anmodede klagerens advokat selskabet om at anerkende skaden som dækningsberettigende, bl.a. under henvisning til ankenævnskendelse 58.092.

Selskabets advokat fastholdt i skrivelse af 16/4 2004 til klagerens advokat afslaget på dækning, ligesom det blev anført, at kravet var forældet.

Klageren har ved sin advokat over for nævnet gjort gældende at selskabet skal anerkende skaden som dækningsberettigende. Advokaten har i klageskrivelsen af 21/4 2004 anført:

"Det gøres heroverfor gældende fra klagerens side, at han var udsat for et voldeligt overgreb, hvorefter han var på skadestue, blev sygemeldt og efterfølgende har haft en varig skade i form af en tennisalbue. Dette har medført posttraumatisk belastningssyndrom, som blev reaktiveret under det andet overfald og siden har haft et kronisk forløb."

Klagerens advokat har bestridt, at kravet er forældet. Advokaten har til støtte herfor i klageskrivelsen af 21/4 2004 anført:

"Ace Insurance har i brev af 16. april 2003 fra advokat K.H. givet udtryk for, at sagen skulle været forældet. Heroverfor gøres gældende

at Ace Insurance i et brev af 19. juni 2002 … har meddelt, at selskabet ville vente på en eventuel afgørelse om tab af erhvervsevnen fra Arbejdsskadestyrelsen (ASK) og denne forelå først den 21. oktober 2002, hvorfor den 2-årige forældelsesfrist i forsikringsaftalelovens § 29 tidligst kan regnes fra 31. december 2002, jfr. i øvrigt U89.828H, U1992.681V og U1999.697Ø,

at samtlige nødvendige oplysninger for klagerens bedømmelse af kravet først var tilstede efter Arbejdsskadestyrelsens udtalelse af 21. oktober 2002, hvorfor den 2-årige forældelsesfrist tidligste kan regnes, ligeledes fra den 31. december 2002."

Advokaten har endvidere i skrivelse af 20/9 2004 til nævnet anført:

"Med hensyn til den foretagne anmeldelse af skade to gøres det tidligere anførte fortsat gældende, idet Ace Insurance allerede har fået en de facto anmeldelse og foretaget en realitetsbehandling i sagen, ligesom der efter min opfattelse ikke er tale om to, men kun om et skadesforløb."

Selskabet har ved sin advokat over for nævnet fastholdt sin afgørelse. Advokaten har til støtte herfor i skrivelse af 6/5 2004 anført:

"Selskabets opfattelse kan sammenfattes således:

1. Sagen er forældet.

2. Måtte det antages, at sagen ikke er forældet, så er der ingen dækning for den psykiske skade, som forsikringstager har pådraget sig, idet der ikke i henhold til forsikringsbetingelserne dækkes psykiske skader.

3. Måtte Ankenævnet vælge at fortolke ulykkesdefinitionen bredt, og anerkende de psykiske følger efter overfald nr. 1, hvorunder der blev udøvet lettere fysisk vold, så gøres det gældende, at de to overfald skal betragtes som to separate hændelser, uanset at der - ubestridt - må antages at være en vis årsagssammenhæng mellem overfald nr. 1 og den kraftige psykiske reaktion på overfald nr. 2. Overfald nr. 1, hvorunder der blev udøvet lettere vold, medførte ikke erhvervsevnetab på 50% eller derover. Erhvervsevnetabet skyldes alene overfald nr. 2, hvilket overfald var et verbalt overfald.

Om betydningen af den forudgående hændelse kan henvises til Højesterets dom i UfR 1996.1334H, i hvilken afgørelse Højesteret fastslog, at det ikke kan tillægges betydning, at skadelidte som følge af tidligere læsioner var særlig sårbar, uanset at dette antageligvis forværrede følgerne af en senere skade. Som følge heraf henførte Højesteret det konstaterede erhvervsevnetab til skade nr. 2 og ikke til nr. 1."

Selskabets advokat har på baggrund af de lægelige oplysninger i sagen anført, at klagerens tilstand var stationær i 2001, hvorfor kravet på forsikringsydelse anses for forældet ved udgangen af 2003. Advokaten har endvidere i skrivelsen af 6/5 2004 anført:

"Det afvises, at sagen 'stedse [har] været betragtet som en skade'.

Som redegjort for i mit første indlæg har forsikringstager aldrig anmeldt skade nr. 2.

…

Det er således urigtigt, når det af forsikringstager hævdes, at begge skader er blevet behandlet under ét af selskabet.

I den forbindelse fremhæves, at forsikringstager på intet tidspunkt har foretaget anmeldelse af skade nr. 2. Selskabet har således i sin sagsbehandling gået ud fra, at der forelå en skade som anmeldt af forsikringstager ved skadesanmeldelsen og som uddybet efterfølgende den 29. februar 2000 med svar på et spørgeskema.

Det afvises, at forsikringstageren først var i stand til at opgøre sit krav ved Arbejdsskadestyrelsens afgørelse af 21. oktober 2002, idet bemærkes, at stationærtidspunkt var indtrådt længe inden."

Endelig har selskabets advokat i skrivelse af 22/9 2004 til nævnet anført:

"Da der som anført af klager er foretaget en realitetsbehandling af skaden den 26. september 2000, og da der ikke i skadeanmeldelsen fremkommer noget nyt i forhold til tidligere, giver den nu modtagne anmeldelse ikke anledning til yderligere bemærkninger fra forsikringsselskabet. Afvisningen af skaden foretaget den 25. november 2002 er således stadig gældende."

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.:

"**4.0 HVAD DÆKKER FORSIKRINGEN**

4.1 Forsikringen dækker tab af forsikredes erhvervsevne på mindst 50% og derover, der opstår i forsikringstiden. Ved et ulykkestilfælde forstås legemsbeskadigelse, der rammer den forsikrede ufrivilligt, som følge af en pludselig udefra kommende påvirkning - ved forfrysning, drukning, hedeslag eller solstik bortses fra kravet pludselig.

4.2 Når et ulykkestilfælde har medført en bestående nedsættelse af erhvervsevnen med 50% eller mere, udbetales fuld erstatning uden hensyntagen til øvrige forsikringer.

Tab af erhvervsevne anses for at foreligge, når forsikrede ikke længere er i stand til ved en beskæftigelse, der svarer til hans kræfter og færdighed under rimeligt hensyn til hans/hendes uddannelse og hidtidige virksomhed at erhverve det, som legemligt og åndeligt sunde personer i tilsvarende aldersklasse med lignende uddannelse og i samme egn plejer at indtjene ved arbejde."

Nævnet udtaler:

Nævnet har gennemgået sagen og finder på baggrund af speciallægeerklæringen af 15/3 2002 at kunne lægge til grund, at klagerens posttraumatiske belastningsreaktion er en følge af overfaldet den 1/11 1999. Nævnet finder på den baggrund, at det er uden

selvstændig betydning for sagens afgørelse, at klageren ikke foretog en særskilt anmeldelse af det senere, verbale overgreb.

Nævnet bemærker, at det indklagede selskab i skrivelse af 19/6 2002 til klageren har tilkendegivet, at man afventer Arbejdsskadestyrelsens afgørelse vedrørende et eventuelt tab af erhvervsevne, hvorved bemærkes, at styrelsen traf afgørelse den 21/10 2002. Nævnet finder på den baggrund, at kravet ikke er forældet i medfør af forsikringsaftalelovens § 29.

Nævnet finder i overensstemmelse med ankenævnskendelse 58.092, at også psykiske skader efter omstændighederne må anerkendes som ulykkestilfælde, særligt i et tilfælde som det foreliggende, hvor klageren har været direkte centrum for begivenheden.

Nævnet finder ikke anledning til at kritisere erhvervsevnetabet, som er fastsat af Arbejdsskadestyrelsen i forbindelse med vurdering af arbejdsskaden.

Som følge af det anførte finder nævnet, at klageren har været udsat for et efter forsikringen dækningsberettiget ulykkestilfælde, der har medført et erhvervsevnetab på 65 %.

Derfor

b e s t e m m e s :

Selskabet, ACE Insurance S.A.-N.V., skal anerkende, at klageren har været udsat for et dækningsberettiget ulykkestilfælde, der har medført et erhvervsevnetab på 65 %, og skal udbetale klageren den erstatning, som herefter tilkommer ham, med renter i henhold til forsikringsaftalelovens § 24.

Marianne Højgaard Pedersen